लिका ; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि तौदादिककिलतिवत् (193) ज्ञेयानि । [1]बिलम्, [2]बिल्वम्, [3]बिल्मम् ।

(1116) "बिल भेदने (X-चुरादिः-1606. सक. सेट्. उभ.)

"भिल—' इति कौशिकः । भेलयति, भेलः, भिल्मम् ।" इति क्षीरस्वामी । 'बिल्मं भिल्मं भांसनमिति वा ।' इति निरुक्ते (1-20) प्रयोगोपलम्भात् 'भिल–' इत्येतस्यापि धातुपाठेषु पाठ उन्नीयते, इति युधिष्ठिरमीमांसकमतम् ।

बेलकः-लिका, बिबेलयिषकः-षिका ; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिकचेतयतिवत (522) ज्ञेयानि । बेलयन्-न्ती, बेलयिष्यन्-न्ती-ती, इति शतरि रूपाणीति विशेषः ।

(1117) "बिस प्रेरणे" (IV-दिवादिः-1217. अक. अनि. पर.)

'विस—' इति कुत्रचिद् दृष्टः पाठोऽप्रामाणिकः ।

बेसकः-सिका, बेसकः-सिका, बिबेसिषकः-बिबिसिषकः-षिका, बेबिसकः-सिका ; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि दैवादिककुस्यतिवत् (234) ज्ञेयानि । [4]बिस्तः, बिसम् । [A]बिसितम् ।

(1118) "बुक्क भषणे" (I-भ्वादिः-119. अक. सेट्. पर.)

भषणम्=श्वरवः । क्षीरस्वामी तु '—भाषणे' इति पठित्वा, 'भषणे इत्येके ।' इत्याह । '—आभाषणे ।' इति शाकटायनः ।

'णिचि बुक्कयतीति स्यात्, भाषणे शपि बुक्कति ।' (श्लो. 42) इति देवः । अत्र देवमतेऽपि भाषणमेवार्थ इति ज्ञायते ।

---

1. 'इगुपधज्ञा—' (3-1-135) इति कर्तरि कप्रत्यये रूपमेवम् ।
2. बाहुलकात् औणादिके वक्प्रत्यये रूपमेवम् । प्रत्ययस्य कित्त्वान्न गुणः ।
3. बाहुलकात् औणादिके मक्प्रत्यये रूपमेवम् ।
4. औणादिके (द. उ. 6-7) तन्प्रत्यये, 'तितुत्रतथ—' (7-2-9) इत्यादिना इण्निषेधे च रूपमेवम् । केचित्तु धातोरस्य सेट्त्वेऽपि, 'अपरिमाणबिस्ताचित—' (4-1-22) इत्यत्र बिस्त इति निपातनान्निष्ठायामनिट्त्वमिति साधयन्ति । शास्त्रस्य सङ्कोचे प्रमाणाभावात् तच्चिन्त्यम् ।

A. '.....वेदव्योषकृदप्लुशो बिसितधीकुस्यज्जनांहोबुसम् ।' धा. का. 2. 66.